

EL AKARNAK RÁNCIGÁLNI MAGUKKAL

PAP JÓZSEF

A villanybódé
ott áll a sarkon.
Annak, aki nem tudja,
hol a mi sarkunk,
elmondom röviden:
Becsén, az Alsóvárosban,
ott, ahol a volt
Mező utca meg a mi utcánk,
a volt Halász utca,
keresztezi egymást.
A bódénál van
a mi estéli
gyülekezőhelyünk.
Napszállat után karimás lámpa
világítja meg, és
távolról nézve olyan
a térség körötte,
mint egy színpad.
Halálfej meg villámok
vannak rápingálva, és
szüntelen zúg benne valami,
de mi nem félünk tőle.
Még a nyelvünket is
hozzáérintjük. Ott, ahol
lepergett róla
a sűrű olajfesték,
savanykás az íze.
Megesik, hogy éjfél is

ott kuporgunk a bódénál,
a lámpa alatt,
és hallgatjuk a nagyobbak meséit.
Legtöbbször ipi-apacsozással
kezdjük a játékot, a lányokkal.
A bódé a hunyófalunk.
De a lányokat mindig korábban
hazaszólítják.
Tudhatnák pedig,
meg láthatják is,
mert meg vagyunk világítva,
hogy nem teszünk semmi rosszat.
Azt azonban, hogy mért ülök én ki
mostanában a bódé tövébe
kora délelőtt is
nagy karaj zsíros kenyérral a kezemben,
azt nem tudja senki.
Csak ülök ott,
arccal a Mező utcának,
eszem is meg nem is,
hogy minél tovább eltartson a kenyér.
Gondolhatnák, a libákat őrzöm,
mert ott csipkedik előttem a füvet.
Miféle libák!
Az istálló
meg a hátsó udvar
van az én gondjaimra bízva.
Mielőtt kiülnék,
az istállóban összeszedem
a szárízíket, kiganézok,
polyvával meg szalmával megaljazok,
megitatok.
Esetleg a söprögetést hagyom későbbre,
de jobb szeretem azt is elintézni
még reggel.
Egy napon
odarontanak hozzám
a Varga gyerekek:
— Gyüssz velünk, a vásártérre,
nincs ki a csapat.

Gabinak szappanoznia
kell... — hadarják lihegve.
Így, ahogy mondom:
„Gyüssz velünk...”, s már
cibálnának. Alig érkezem
összeszedni az eszem.
Mondom nekik:
— Hogy játszhatok, mezítláb,
mikor gennyedzik a körmöm!
— Fotballcipőben, te mafla!
Meg igazi dresszben. A Szlavia
ificsapatával. Ha győzünk,
vasárnap a nagypályán játszunk!
Ígéretik, hogy meccs után
segítenek felsőprögetni.
Ha akarom, még azt a tetves
csirkeólat is kitakarítják.
Erővel el akarnak ráncigálni magukkal.
Kis híján összepofozkodunk.
Alig tudom lerázni őket.
S éppen jókor,
mert látom ám,
már a Katona-bolt előtt
lépeget Ilona.
Az a fodros nyakú
barna bársonyruhája
van rajta és a nagy kék
zománcos kanna
a kezében.
Jön a tejgyárból hazafelé.
Amióta kimaradtunk az iskolából,
ő hordja a gyárba a tejet.
Innen a bódétól fölismerem,
mihelyt befordul
a Zöldfás utcából,
és négy sarkot szemmel kísérem,
míg csak el nem fordul
a Varnyúék sarkán.
Amikor a közelembé ér,
kezében könnyedén meglendül

és himbálódzik a kanna.
Mintha intene vele.
Ezért ülök én ki a bódéhoz
minden reggel.
De ezt nem tudja senki.
És neki se mondom el.
Az volna az első dolga,
hogy mindenkinek eldicsekedje.
Úgy tett tavaly is,
amikor fogócskázás közben
a szünetben elmondtam neki,
hogy Kisasszonykor a búcsúban
őmiatta lettem rosszul,
őmiatta, mert a bolondkocsit
őmiatta toltam.